

ВІД ТОВАРОЗНАВЦЯ - ДО ІНЖЕНЕРА-ТЕХНОЛОГА: ПОЩАСТИЛО І З РОБОТОЮ, І З КОЛЕГАМИ

Анна Наумівна Члек у своєму житті не побоялася ризикнути і покинути немилу роботу та розпочати пошуки своєї стежини. І була нагороджена долею – хороша перспективна професія, неймовірно цікава робота, прекрасні колеги. Тож не бійтеся шукати своє у цьому світі - те, що даруватиме вам крила, щоб потім не шкодувати про марність прожитих років.

Зернову, яка була головним інженером на комбінаті, це ж вона мені запропонувала піти завідувачем лабораторії КПТ. На Льонокомбінаті познайомилася ще з однією прекрасною людиною та хорошим спеціалістом - начальником відділу технічного контролю Оленою Дмитрівною Поповою. З нею можна було не тільки поспілкуватися, а при потребі звернутися за допомогою, ніколи не відмовляла. Пощастило мені і з роботою, і з колегами.

Родом Анна Члек із маленького мальовничого села Ситне, що на Житомирщині. Коли батько дівчини повернувся з війни, сім'я Бергалів переїхала в Дубно. Анна саме мала йти у перший клас. Наум Бергал працював начальником торфорозробки. Не довго вони жили в Дубному, як родині дали житло у Мирогощі. Там дівчинка і пішла до школи, а після смерті батька мати з дітьми переїхали у Рівне. Анну відправили до тітки, яка проживала у Санкт-Петербурзі, там дівчинка жила і навчалася протягом двох років. Опісля повернулася до Рівного, де й закінчила школу.

— В школі мені більше математика подобалася і легко давалася, спочатку й німецьку дуже добре знала. Мріяла стати і дитячим лікарем, і вчителем, а в результаті отримала дві освіти: товаровознавця та інженера-технолога. Мені пророчили велике майбутнє у сфері торгівлі. Тож у 1957 році, закінчивши школу, вступила у Кооперативний технікум за спеціальністю «товарознавець промислових товарів». Як пізніше з'ясувалося, торгівля - то не моє, не подобалася мені та робота, не до душі було. В той час уже підходило до завершення будівництва першої черги Льонокомбінату, відкрився філіал Київського технологічного інституту легкої промисловості, який готував спеціалістів. Зваживши всі за і проти, я вирішила, що професія інженера-технолога легкої промисловості перспективна й у неї є майбутнє — це, на мою думку, був найкращий варіант. І моє рішення виявилось цілком виправдане, ніколи не шкодувала, що обрала саме цей шлях, — розповідає Анна Наумівна.

Незабаром наша героїня вступила в Український інститут інженерів водного господарства на факультет механіки. Через три роки обрала спеціалізацію і перевелася у Рівненський філіал Київського технологічного інституту легкої промисловості за спеціальністю «інженер-технолог по механічній технології волокнистих матеріалів». І вже в 1967 році прийшла працювати на Льонокомбінат. Прийняли її на роботу старшим інженером-контролером прядильного виробництва, де начальником була Олена Дмитрівна Попова. Вже через рік Анну призначили начальником лабораторії корпусу побутових тканин. У 1971 році директор Льонокомбінату В'ячеслав Новіков добився, щоб у Міністерстві легкої промисловості створили лабораторію на базі

Рівненського льонокомбінату.

— Саме він запропонував мені посаду завідувача сектором прядіння лабораторії Українського науководослідного інституту текстильної промисловості. Працювали ми на комбінаті, робота дуже цікава, мали доступ до різноманітних документів, пов'язаних із легкою промисловістю. Також отримували дані зі всіх комбінатів Радянського Союзу. В Україні діяли комбінати у Рівному, Житомирі, Харкові та Одесі. Основне завдання лабораторії — це освоєння нових технологій. Ми знали, де кращі процеси, як йде та чи інша нова технологія на будь-якому із комбінатів, та могли перенести її на Рівненський і удосконалити. Це стосується освоєння та вивчення нового обладнання, запровадження прядильних машин мокрою і сухою прядіння, — розповідає Анна Наумівна. — Після встановлення нового обладнання працівники приступали до вивчення технології, ткачі займалися ткацькими верстатами, а прядильниці - прядильними машинами. Навіть цікаво було, коли машини мокрою прядіння «ПМ-88» починали продавати у Китай, а ми їх освоїли ще у 1980 році, то китайці приїжджали до нас переймати досвід. Залишилися дуже задоволені.

Анна Члек згадує, що дуже часто їй доводилося їздити у відрядження. Жінка практично не бачила сім'ї, і тільки дякуючи тому, що її мама була поруч, вона могла спокійно займатися своєю роботою. Крім того, специфіка роботи вимагала постійного навчання. Тобто Анна часто їздила, щоб здобувати новий досвід та вивчати новинки: у Панівежес в Литві, в Кострому, на Яковлевський льонокомбінат, тобто скрізь, де можна було почерпнути щось нове. І тільки у 1986 році в силу обставин пані Анна «осіла» та перейшла на Льонокомбінат інженером-технологом прядильного виробництва мокрою прядіння. Тут вже займалася виключно технологією цього виробництва - технологія заправки машин, якість, підбір оптимального режиму роботи машини тощо. Аж поки не вийшла на пенсію.

— У житті мені завжди зустрічалися хороші люди, які допомагали своїми рекомендаціями, цінували мої навички і знання, тим самим допомагаючи професійно зростати. Пощастило мені зустрівти Катерину Іванівну

Зі своїм майбутнім чоловіком Валерієм Васильовичем Члеком Анна Наумівна познайомилася на танцях, які відбувалися вечорами в інституті водного господарства.

— Він був дуже сором'язливий, але, що правда, наважився познайомитися. І далі ми йшли життям вже вдвох рука в руці.

Навіть разом працювали на Льонокомбінаті - тільки в різних підрозділах. Починав у 1964 році майстром і доріс до начальника центрально-ремонтних майстерень. Дуже розумний чоловік, башковитий, на комбінаті цінували як знаючого працівника. І як чоловік він був дуже хороший, щоправда, він вже відійшов у вічність, — із сумом говорить Анна Наумівна.

— Маю сина Сергія, вже й онук дорослий. На початку 90-х вийшла на пенсію, але за ті копійки важко було прожити, тому, щоб підзаробити, навіть у Польщу торгувати їздила, поки не потрапила у поліцію й покинула ті поїздки. Нині займаюся дачею, що в Новоукраїнці. Сидіти вдома чи під будинком на лавочці чесати язиком я не люблю. А на дачі я свіжим повітрям дихаю, втомилася — відпочину, так і працюю помаленьку. Отримую колосальне задоволення, коли дивлюся на свою полуницю, яка просто на очах росте. І настрої з'являється, і не так втомлюєшся. Звичайно, роботу, що колись за 2-3 години робила, зараз можу робити два дні, але все одно там, коло землі та в праці, я відпочиваю. І з сусідами пощастило, завжди допоможуть при потребі. Ото завдяки їм я ще при дачі.

27 квітня Анна Наумівна Члек святкує свій ювілей. Редакція тижневика «Льонокомбінат» та Громадська організація «Громадянський рух «Льонокомбінат» бажає ювілярці міцного здоров'я, гармонії та добра, благополуччя і щастя, миру і достатку, надії та любові. Нехай у Вашому домі буде лад і затишок, а в душі завжди вистачає радості і втіхи!

Звідки ті роки беруться? Хто знає?

З лісу якого виходять незримо?

Щойно на шлях свій ступив — вже чекає

Восьмий десяток ось-ось за дверима.

Хтось може скаже — зима на порозі!

Хтось може скаже — вже сонце сідає...

Тільки не Вам — ви постійно в дорозі,

Сонечко Вам ще бадьорю сіяє!